

Maren Stoffels

Verliefd op alle 3

Leopold / Amsterdam

Je lijkt wel verliefd op ze!

‘Opschieten!’ Merel wenkt haar broer. ‘Straks rijden we weg zonder jou.’

Daan treuzelt bij de snoepautomaat. Pas als de conducteur op het fluitje blaast, springt hij de trein in. Hij wankelt onder het gewicht van zijn rugzak, die bijna uit elkaar barst.

‘Wat heb je allemaal wel niet bij je?’ vraagt Merel.

Daan grijnst. ‘Je weet nooit waar we terechtkomen.’

Merel schudt haar hoofd. Dat weet ze helaas wel. Toen hun ouders vertelden waar ze heen zouden gaan op vakantie, kon ze het nauwelijks geloven. Ashford. Alleen de naam al!

Haar vriendin Emma ligt drie weken op een handdoek aan de Italiaanse zee, maar Merels ouders kiezen voor een dorp in Engeland.

‘Wat luister je?’ Daan trekt een dopje uit Merels oor en doet het in. Merels lievelingsnummer van No Time Left, *Flyin’ solo*, schalt in zijn oor.

‘Blegh, alweer die boyband?’

Hun ouders kijken hen waarschuwend aan. Zij weten ook wel dat het vaak ruzie wordt als het om No Time Left gaat.

Merel pakt beledigd het oordopje terug. ‘Dan luister je toch niet.’

‘Ik moet wel, hij staat zo hard. De hele coupé kan die herrie horen!’

Merel negeert hem en duikt weer in haar tijdschrift. Ze kent het interview uit haar hoofd, maar toch blijft ze het lezen. Jay, Liam en Zac zijn drie broers, die samen No Time Left vormen. Merel is al fan vanaf het begin. Hoeveel posters hangen er wel niet op haar kamer? Het lijkt nu bijna een behang, alleen haar deur is nog vrij.

In haar klas zijn alle meisjes fan. Emma heeft zelfs een poster met handtekeningen gewonnen bij een prijsvraag. Elke keer als Merel bij Emma thuis is, staart ze naar die poster. Het idee dat de jongens daarop hebben geschreven...

‘Je lijkt wel verliefd op ze!’ riep Emma laatst.

8 | ‘Dat moet jij nodig zeggen,’ zei Merel met een rood hoofd.

‘Hoezo?’

Merel wees op een fotolijstje op Emma’s bureau. ‘Stof je Liam elke week braaf af?’

Merel kijkt naar haar tijdschrift. Ze strijkt met haar vinger over de hoofden van de jongens. Liam, de pianist, is het populairst. Om hem wordt altijd het hardst gegild. Hij is zelfs een keer het publiek ingetrokken toen hij een meisje een hand wilde geven. Zelf is Merel meer fan van Zac, de drummer.

Ze is zelfs op drumles gegaan, omdat ze net zo goed wil worden als hij. Haar drumstokjes zitten in het zijvak van haar rugzak, want van haar leraar moest ze ook tijdens haar vakantie blijven oefenen.

‘Zonder drumstel?’ had ze verbaasd gevraagd.

‘Natuurlijk.’ De leraar schoof een tafeltje dichterbij. Hij maakte een roffel. Van de tafel op de bloempot, via de koektrommel op de theeglazen.

‘Dat is nou het leuke aan drummen,’ zei hij. ‘Het kan overal.’

Merel kijkt om zich heen. Verderop zit een groepje zakenmannen met kale koppen. Ze glimmen precies als een drumvel... Trommelen op hun hoofden, hoe zou dat klinken?

Dan valt haar oog op de tourdata van No Time Left. Ze reizen de hele wereld over. Parijs, New York, Berlijn... Maar morgen spelen ze in Londen, op nog geen honderd kilometer afstand van het saaie Ashford. Zo dicht bij de band is ze nog nooit geweest!

Merel kijkt uit het raam, waar ze enkel weilanden met koeien ziet. Hoe vaak kijkt ze niet uit haar eigen slaapkamerraam, in de

hoop dat Zac toevallig langsloopt? Merel blijft het doen, ook al weet ze dat het nooit kan.

Maar nu is er een kans om hem écht te zien. Ze kan vanuit Ashford de trein pakken naar Londen, als haar ouders nog slapen. In Londen hoeft ze alleen maar de menigte meisjes te volgen. Stel je voor: op weg naar Jay, Liam en Zac!

‘We gaan overstappen.’ Merels moeder trekt twee koffers uit het bagagerek. Merel steekt het tijdschrift in het zijvak, naast haar drumstokken.

Als de trein vaart mindert, ziet Merel het bordje BRUSSEL-ZUID voorbij komen.

‘Goed bij elkaar blijven, zo veel tijd hebben we niet.’ Merels vader heeft de meeste bagage in zijn handen en gaat hun voor in het gangpad.

Op het perron is het een drukte van jewelste. Overal lopen mensen met kinderen, vakantieoffers, slaapzakken en matjes door elkaar. Merel kijkt naar een jongen die een gitaarkoffer met zich meesjouwt. Jammer genoeg lijkt hij niet eens op Jay.

‘Wacht op mij.’ Merel pakt Daan bij zijn shirt, om hem niet kwijt te raken in de drukte.

‘Je wurgt me bijna,’ roept Daan.

‘Stel je niet aan.’

‘Ik lust ook wel een wafel,’ zegt Daan, als ze langs de kraam met verse wafels lopen. De geur is zo zoet dat Merel begint te watertanden.

‘Geen tijd!’ roept papa, die zich als een slang door de menigte wurmt. Ze moeten zowat rennen om hem bij te houden.

Daan zucht. ‘Dit wordt een heel lange zomer.’

Merel kijkt jaloers naar de warme wafel die Daan heeft gekocht bij een volgend stalletje. Zal zij er ook een kopen?

Maar dan denkt ze aan de woorden van Daan vanochtend. *Je weet nooit waar we terechtkomen.* Haar gevoel zegt dat ze haar geld beter kan bewaren.

‘Hapje?’ Daan houdt haar de warme wafel voor. Merel neemt een hap en likt de poedersuiker van haar bovenlip.

‘Hmmm,’ zegt ze. ‘Laten we in België blijven.’

‘Goed plan,’ zegt Daan lachend, terwijl hij een hap neemt. Hij blaast de poedersuiker in het rond. ‘Dan eten we alleen nog maar wafels.’

Merel doet haar rugzak af. De trein is er nog steeds niet en de banden snijden in haar blote schouders. Als ze de tas op de grond wil zetten, valt haar oog ineens op een portemonnee. Hij ligt op de hoek van een bankje. Is iemand die verloren? Ze raapt het rode bloemetjesding op en kijkt om zich heen. Ergens in de mensenmassa moet een vrouw lopen die nu haar portemonnee kwijt is. Maar wie?

Emma heeft wel eens een portemonnee gevonden waar honderd euro in zat. Helaas moest ze hem van haar ouders naar het politiebureau brengen.

Nieuwsgierig slaat Merel de portemonnee open. Haar ogen vallen meteen op drie woorden, die haar hart een sprongetje doen maken. *No Time Left*.

Is de eigenaar net zo’n fan als zij? Dan ziet ze pas wat haar favoriete band in de portemonnee doet. Het is geen plaatje uit een tijdschrift, maar een kaartje.

Als Merel het omdraait, valt het ding bijna uit haar handen. Met grote ogen staart ze naar de letters. Dit is niet zomaar een kaartje. Dit is een backstagepas! Een pas waarmee je na het concert achter het podium kunt. Handjes schudden met Liam, op de foto met Jay of een kus van Zac...

Merel heeft zoiets wel eens op tv gezien. Een meisje mocht haar favoriete popster ontmoeten. Toen ze backstage kwam, vloog ze de zanger om de nek en bleef ze maar huilen.

Merel wint nooit iets, zeker niet zoiets groots. Ze was al onder de indruk van de handtekeningenposter van Emma, maar dat is niks vergeleken bij een backstagekaartje!

Daan komt naast haar staan. ‘No Time Left? Hoe kom je daaraan?’

‘Hij zat hierin.’ Merel laat de portemonnee zien.

Daan pakt de portemonnee aan. Als hij het geldvakje openvouwde, worden zijn ogen groot. ‘Wat veel geld!’

Er schieten allerlei gedachten door Merels hoofd. Het geld kan haar niks schelen, al zat er honderdduizend pond in, maar dat kaartje... Stel je voor: geen wedstrijd die ze moet winnen, of bodyguards die haar tegenhouden. Ze kan hiermee gewoon doorlopen. Ze kan eindelijk Zac ontmoeten!

Het fluitje van de conducteur schudt Merel wakker. Ze draait zich met een ruk om en ziet haar ouders achter de sluitende deuren van de trein.

‘Hé, wacht!’ Merel schiet naar voren. Haar moeder kijkt haar paniekerig aan. Haar vader bonst boos op de ruit.

‘Wij moeten mee!’ roept Daan, maar de trein komt sissend in beweging. ‘Stelletje...’

Haar broer rent vloekend mee. Merel slingert haar rugzak om en gaat achter haar broer aan.

De trein maakt vaart en haar ouders verdwijnen uit het zicht.

‘Wacht nou,’ roept Merel paniekerig. ‘Waarom trekken haar ouders niet aan de noodrem?’

Maar in plaats daarvan begint de trein steeds harder te rijden. Ze rennen mee tot het eind van het perron. Merel trekt Daan aan zijn rugzak terug.

Met haar handen op haar knieën hijgt ze uit. Haar zij steekt van het rennen. Daan vloekt nog een keer, maar het heeft geen zin. De rode achterlichten van de trein verdwijnen in de verte.

